

Hồi Thứ Mười Bảy

Nhân Tâm Khó Lường

Ngô Lão Khâu ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải người muốn ta viết vô hôn ước cho người sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đúng một phần! Nhưng phải do tại hạ đọc cho lão viết.

Ngô Lão Khâu gật đầu, nói:

- Giang Hải Phong, hôm nay mới xem như ta biết được người, chỉ hận là vừa rồi ta đã quá nhân hậu... Bây giờ mọi chuyện đành theo người thôi, nhưng về sau chúng ta cũng có ngày gặp lại.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không được, chứng cứ này sẽ không cho phép như vậy.

Ngô Lão Khâu ngó người, nhưng lão vẫn chưa hiểu hết hàm ý trong câu nói của Giang Hải Phong nên lại nâng bút và nói:

- Người đọc đi, mau lên!

Giang Hải Phong chậm rãi đọc:

- Người lập chứng cứ này là Ngô Lão Khâu, sư phụ của Hạng Anh.

Phân lượng câu thứ nhất này khá trầm trọng.

Ngô Lão Khâu bất giác rung mình, nhưng lão vẫn phóng bút viết ngay.

Giang Hải Phong đọc tiếp:

- Ngu sư vì đắc tội với Giang Hải Phong và Tần Tử Linh, nay đã được hóa giải...

Ngô Lão Khâu dừng bút hỏi:

- Chuyện này có quan hệ gì đến Tần Tử Linh?

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói:

- Sao lại không quan hệ? Viết mau, nếu sinh mạng của đồ đệ lão có vấn đề gì thì tại hạ không chịu trách nhiệm đấy.

Ngô Lão Khâu hận đến độ song mục lộ sát quang, nhưng trước mắt lão chỉ có một đường là đành nghe theo, thế là lão cầm bút và viết.

Giang Hải Phong chậm rãi đọc tiếp:

- Nhờ đại lượng khoan dung nên cảm kích vô cùng...

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Giải cho câu “cảm kích vô cùng”!

Vừa nói lão vừa viết. Giang Hải Phong lại tiếp tục đọc:

- Từ nay về sau, sư đồ chúng ta không được mượn bất kể lý do gì để đối địch với hai người đó, bằng không thì bị trời chu đất diệt, không bằng loại trư cẩu.

Ngô Lão Khâu tái mặt, lão gượng cười, nói:

- Thế này là thái quá rồi!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Thái quá ư? Tại hạ cảm thấy còn chưa đủ phân lượng đấy. Mau viết đi!

Ngô Lão Khâu thở dài rồi đành y theo lời mà viết.

Lão đang định quăng bút thì Giang Hải Phong lại đọc tiếp:

- Nếu trái với lời ước này thì sẽ cam chịu sự nguyên rửa của võ lâm thiên hạ. Chứng cứ này được lập vào ngày... tháng... năm...

Ngô Lão Khâu do dự một lúc rồi hạ bút viết tiếp.

Giang Hải Phong bước đến cạnh Hạng Anh và nói:

- Nếu lão không viết mau thì cô ta nguy hiểm thật đấy.

Ngô Lão Khâu phóng bút viết thật nhanh và lớn tiếng nói:

- Được! Được! Được! Ta phục người rồi.

Lời vừa dứt thì lão cũng vừa viết xong chữ cuối cùng, lão điểm chỉ vào bên dưới rồi định cầm trang giấy lên, nhưng chợt thấy Giang Hải Phong phát đơn chưởng một cái, trang giấy đã nằm gọn trong tay chàng rồi.

Chàng xem qua một lượt, thấy không sai một chữ nên mới cất vào trong người, đoạn chàng cười lớn và nói:

- Được rồi, bây giờ tại hạ có thể cứu người.

Ngô Lão Khâu ngồi thộn người một bên, sắc diện của lão thật khó coi vô cùng.

Hồi lâu sau lão mới lạnh lùng nói:

- Ta tưởng ngươi là một chánh nhân quân tử, hóa ra ngươi lại gian xảo như thế.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Điều này tại hạ vừa mới học của lão thôi.

Nói đoạn chàng cúi người và dùng ngón tay giữa của hữu thủ, thi triển chỉ lực Tiên Thiên Nhất Chỉ điểm vào bên dưới yết hầu của Hạng Anh, đoạn chàng khẽ quát:

- Còn không mau tỉnh lại?

Hạng Anh há miệng ngáp dài rồi động dậy thân thể.

Giang Hải Phong lui mấy bước và nói:

- Đạo nhân, lão còn không đi dẫn huyết qua mạch cho cô ta, lẽ nào mấy chuyện này cũng phải chờ tại hạ ra tay?

Ngô Lão Khâu vội bước lại và nói:

- Người phải chờ cô ta hoàn toàn vô sự rồi mới được đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tất nhiên!

Nói đoạn chàng bước đến ngồi xuống chiếc giường đá.

Ngô Lão Khâu quỳ xuống một cách miễn cưỡng và bi phẫn.

Lão dẫn huyết qua mạch cho đồ đệ một lúc thì xú nữ Hạng Anh mở mắt ra.

Nàng động dậy một lát rồi trở người ngồi dậy.

Nàng quay nhìn Ngô Lão Khâu và hỏi:

- Sư phụ, đồ nhi làm sao vậy?

Ngô Lão Khâu gượng cười, nói:

- Tất cả đều do vi sư tự cho mình là thông minh, bây giờ đừng nói gì nữa.

Hạng Anh đứng lên, nàng thấy Giang Hải Phong còn ngồi đó thì ngạc nhiên hỏi:

- Giang tướng công, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương cảm thấy thân thể đã thoải mái chưa?

Hạng Anh lắc đầu, nói:

- Có gì là không thoải mái? Có gì đâu?

Giang Hải Phong gật gật đầu và nói với Ngô Lão Khâu:

- Vậy là tại hạ có thể đi được rồi.

Ngô Lão Khâu cười nhạt một tiếng, lão muốn nói điều gì đó nhưng có lẽ nghĩ đến trang chứng cứ vừa lập nên đành bế khẩu.

Lúc này lão chỉ còn biết lấy mắt nhìn Giang Hải Phong phi thân qua cửa sổ mà đi.

Tạm thời không nói đến sư đồ Ngô Lão Khâu đang vô cùng bi phẫn và đau đớn, mà nói đến Giang Hải Phong.

Chàng chạy một mạch về khách điểm, càng nghĩ đến chuyện hôm nay chàng càng vô cùng đắc ý.

Chàng gọi Lâu Vân Bàng dậy và thuật lại đầu đuôi ngọn ngành cho lão nghe.

Lâu Vân Bàng vừa nghe vừa không ngừng vỗ đùi kêu tuyệt.

Cuối cùng, Giang Hải Phong nói:

- Đây mới thật là ác giả ác báo. Sau này bọn họ còn mặt mũi nào mà trở lại nữa!

Bỗng nhiên chàng chau mày, thở dài rồi nói tiếp:

- Chỉ có điều tại hạ vẫn không yên tâm về Tần cô nương.

Nói đoạn chàng trầm mặc, thở dài rồi cúi đầu.

Lâu Vân Bàng nói:

- Theo ta thấy thì nhất định lão đệ người phải đi gặp cô ta một chuyến mới được.

Giang Hải Phong vẫn không nói gì. Lâu Vân Bàng thấy vậy thì cũng lặng lẽ trở về phòng.

Suốt đêm đó Giang Hải Phong nằm trằn trọc mãi mà không sao chợp mắt được.

Từ khi Tần Tử Linh nói cho chàng biết là nàng từng giao du với Tả Nhân Long và từ khi chàng mục kiến vẻ sâu não của Tả Nhân Long thì bỗng nhiên chàng mất hết dũng khí đối với Tần Tử Linh.

Chàng muốn tiếp cận nàng nhưng lại muốn rời xa nàng.

Chính mâu thuẫn này khiến cho chàng băn khoăn ray rứt, nhất thời không thể quyết đoán được.

Mãi đến sáng hôm sau, chàng mới hạ quyết tâm đến thạch đình giữa Tây Hồ gặp Tần Tử Linh, chàng muốn nói rõ với nàng về những ý nghĩ trong lòng chàng.

Không ngờ khi Giang Hải Phong đến nơi thì thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đã đến trước rồi.

Hôm nay nàng mặc thanh y, chân đi giày trắng, tóc buộc nơ tím, trông nàng thanh thoát vô cùng.

Giang Hải Phong buộc thuyền rồi bước thẳng vào thạch đình, chàng cung thủ hành lễ với Tần Tử Linh và nói:

- Cô nương vẫn khỏe chứ?

Dường như Tần Tử Linh đã quên chuyện bi phần tối qua, nàng mỉm cười, nói:

- Đương nhiên! Nếu không khỏe thì đã không đến.

Giang Hải Phong ngồi xuống đối diện với nàng rồi nói:

- Vì tại hạ mà khiến cô nương phải gặp nguy hiểm, thật là hổ thẹn.

Tần Tử Linh ngược nhìn chàng và nói:

- Như thế có đáng gọi là gì, ta chỉ lo...

Nàng chớp chớp rèm mi thanh và nói tiếp:

- Sau đó các người...

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Cô nương không cần lo lắng nữa, tại hạ đâu dễ bị bọn họ lừa.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, thần sắc chợt lộ vẻ vui mừng.

Nàng vội hỏi:

- Nhưng tờ chứng cứ đó?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng lấy trang giấy của mình viết ra, đưa cho Tần Tử Linh và nói:

- Là tờ này phải không?

Tần Tử Linh nhận lấy, xem qua rồi bất giác đỏ mặt, nàng nói:

- Bọn chúng cũng ép người thái quá... Nhưng làm sao Giang huynh đoạt được?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ dùng phương pháp bọn họ đối phó với tại hạ để đối phó lại bọn họ. Kết quả là đối phương không thể không chịu thua.

Chàng bèn thuật lại sự việc một lượt.

Tần Tử Linh nghe xong thì cười mở tấm lòng.

Nàng vui mừng nói:

- Tuyệt quá! Thật đấy chứ?

Giang Hải Phong cũng cười đắc ý, chàng lại lấy trang giấy do Ngô Lão Khâu viết, đưa cho Tần Tử Linh xem và nói:

- Cô nương xem qua cái này thì biết ngay.

Tần Tử Linh nhận lấy, đọc qua một lượt, sắc diện lại ửng đỏ.

Nàng trả hai trang giấy cho Giang Hải Phong và nói:

- Kỳ thực đây là chuyện của Giang huynh, muội chỉ vui mừng cho huynh thôi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Làm sao tại hạ không biết nhĩa ý của cô nương chứ?

Nói thế nhưng trong lòng chàng cảm thấy lòng dạ nữ nhân thật khó hiểu, hỉ nộ vui buồn bất định, khiến người ta không biết đâu mà lần.

Tần Tử Linh nói:

- Hai ngày nữa tiểu muội muốn khởi hành trở về một chuyến.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Trở về?

Tần Tử Linh cười khúc khích rồi nói:

- Thế nào? Muội không thể trở về sao?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tại hạ chỉ không biết cô nương trở về đâu thôi.

Tần Tử Linh mỉm cười, nói:

- Tất nhiên là trở về Thiên Sơn, muội đã rời nơi đó gần hai năm rồi, phụ thân và mẫu thân của muội vẫn còn ở đó.

Giang Hải Phong chẳng biết phải nói thế nào nữa. Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Đến Trung Nguyên lần này thật khiến muội lạnh thấu tim. Tất cả đều không theo tâm nguyện, ngoại trừ...

Nói đoạn nàng ngược nhìn Giang Hải Phong mà không nói tiếp nữa.

Giang Hải Phong chau mày nói:

- Đáng tiếc, tại hạ không thể cùng đi với cô nương, tại hạ cần phải ở lại Tây Hồ này một thời gian nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, hỏi:

- Tại sao? Vì sự đệ Tần Đồng của Giang huynh chẳng?

Giang Hải Phong bất giác sững người, chàng hỏi lại:

- Làm sao cô nương biết?

Tần Tử Linh hất mớ tóc ra sau và nói:

- Chuyện gì của Giang huynh mà muội không biết? Về chuyện Tần Đồng, có thể muội còn biết rõ hơn huynh.

Giang Hải Phong không khỏi kinh ngạc. Chàng nghiêm túc nói:

- Tần Đồng sát sư bội phản sư môn, là một hành động cực kỳ độc ác, tại hạ đã đoạn tình tuyệt nghĩa với hắn, cô nương đã biết tung tích của hắn thì xin nói cho tại hạ biết. Bởi lẽ hai bảo vật của sư môn vẫn còn nằm trong tay hắn, tại hạ cần phải tìm cách thu hồi lại.

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Chuyện này đều do muội nhất thời sơ ý, chỉ muốn làm chuyện tốt cho Giang huynh, không ngờ lại hỏng bét.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng đưa mắt dò hỏi.

Một lúc lâu sau Tần Tử Linh mới nói:

- Tối hôm đó, khi các người đối địch ở Thạch Cổ Tự thì muội đã ngầm giúp Giang huynh một tay, đả thương hai tên tiểu tặc.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Cô nương khinh công hơn người nên tại hạ không phát hiện được.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi mỉm cười, nói:

- Huynh chớ tăng bốc muội, nghe tiếp đoạn sau thì huynh sẽ biết muội làm hỏng chuyện như thế nào.

Giang Hải Phong mỉm cười và lắng nghe.

Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Giang huynh và Tả Nhân Long...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng ửng đỏ. Nàng liếc nhìn Giang Hải Phong rồi mới tiếp tục nói:

- Khi hai người đối địch với Tần Đồng thì muội cũng có ở bên cạnh, đến lúc hấn sẩy chân rơi xuống vực và Giang huynh bỏ đi rồi thì tiểu muội mới phát hiện không đúng. Vì trên bờ vực có không ít cỏ dại nên muội đoán là Tần Đồng không thể chết.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Có lẽ cô nương đoán đúng rồi. Lúc ấy tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tần Tử Linh lại nói:

- Sau khi Giang huynh bỏ đi thì muội phí không ít sức lực để mò xuống, muốn tìm thử xem rốt cuộc hấn có chết hay không.

Giang Hải Phong thầm khâm phục ý chí của nàng, chàng hỏi:

- Sau đó thì sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Hấn tá túc ở một nông gia, sau đó còn đánh cô nương nhà người ta thọ thương, rồi cướp tiền cướp ngựa của người ta mà đi. Tội của hấn thật đáng chết vạn lần.

Giang Hải Phong vừa kinh ngạc vừa căm hận.

Chàng nghiêng răng kêu ken két và hỏi:

- Sau đó thế nào?

Tần Tử Linh nói:

- Vì đêm tối, đường đi lại không rõ ràng, muội đoán nhất định sáng hôm sau hấn sẽ tẩu thoát nên đêm hôm tìm đến một tiểu trấn kêu bằng Võ Hóa để chờ hấn.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Cô nương có chờ được hấn không?

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Tất nhiên là chờ được, chỉ đáng tiếc là người đi đường đã cứu hấn.

Càng nghe Giang Hải Phong càng không hiểu.

Tần Tử Linh lại nói tiếp:

- Khi đó thì trời đã hơi sáng, muội thấy một người phi ngựa chạy như bay, nhìn kỹ thì quả nhiên là Tần Đồng. Bộ dạng của hấn thật chẳng ra sao cả, trên người chỗ nào cũng có thương tích, y phục rách tả tơi, sau lưng có dắt một thanh trường kiếm.

Giang Hải Phong xen vào:

- Lúc đó lẽ ra cô nương nên xuất diện bắt giữ hấn mới phải.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Muội truy theo hấn một lúc, chẳng ngờ linh cơ của hấn rất bén nhạy, có lẽ phát hiện có người luôn theo dõi mình nên hấn không ngừng ngoái đầu lại nhìn muội.

Giang Hải Phong buột miệng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người này quỷ kế đa đoan, có lẽ cô nương mắc lừa hấn rồi.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi kể tiếp:

- Lúc ấy muội thấy vậy thì gia tăng cước lực truy thật sát rồi nói chuyện với hấn, sau khi muội nói ra lai lịch của hấn thì hấn kinh ngạc vô cùng, và lập tức hấn trở mặt động thủ với muội...

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ công của người này quả nhiên rất cao cường, nếu hấn không thọ thương đây mình thì muội tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn.

Giang Hải Phong chỉ im lặng lắng nghe.

Thuật xong đoạn này thì Tần Tử Linh cảm phần nói:

- Khó khăn lắm muội mới đánh bại được hấn, không ngờ lúc chuẩn bị bắt trói hấn thì bỗng nhiên có một hành nhân thích xen vào chuyện thiên hạ đi tới.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Là người thế nào?

Tần Tử Linh chau mày liễu và nói:

- Là một cô nương giống như muội, thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ lạ, chàng nói:

- Có thể là bằng hữu của Tần Đồng ở Trung Nguyên cũng không chừng.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Không phải, muội thấy bọn họ chưa từng quen biết nhau.

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Đáng cười là cô nương kia tự xưng là nữ hiệp khách và làm cái chuyện như giữa đường thấy chuyện bất bình mà can thiệp vào.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Chuyện như thế nào?

Tần Tử Linh thở dài, nói:

- Cô nương đó nói với muội là không nên bức hiếp kẻ đang thọ thương, chỉ dựa vào một điểm này mà không hỏi rõ đầu đuôi sự việc gì cả, thế là cô ta liên thủ với Tần Đồng đánh lại muội.

Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Đáng hận!

Tần Tử Linh chau mày nói:

- Cô nương đó niên kỷ còn rất trẻ, mấy chiêu kiếm pháp cô ta thi triển rất phi phàm, nếu muội không nhanh chóng tránh né thì suýt chút nữa thọ thương dưới kiếm của cô ta rồi. Sau đó muội mới phát hiện cô ta chỉ thi triển đi thi triển lại mấy chiêu đó, vậy mà muội chẳng có cách nào để thủ thắng.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Khi đó Tần Đồng thấy có người trợ thủ thì càng thêm can đảm, hấn chờ cơ hội đánh hỏa khí ra khiến cho muội suýt nữa bị thiêu thành than.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Muội vốn cho rằng thiếu nữ kia là đồng bọn của Tần Đồng, nhưng bây giờ mới thấy là không phải.

Giang Hải Phong hỏi:

- Tại sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Sau khi Tần Đồng phát hỏa khí thì cô nương kia rất tức giận, cô ta dùng kiếm đánh văng hỏa khí đi và mắng Tần Đồng:

- Chỉ có thứ hạ lưu mới dùng vật này, người không nên dùng nó. Nếu ta không nghĩ người thọ thương tội nghiệp thì bằng một điểm này, ta cũng chẳng xen vào chuyện của người.

Tần Tử Linh mỉm cười và nói tiếp:

- Lúc đó, Tần Đồng cũng ngăn người, còn y phục của muội cũng bị cháy rách khá nhiều, vì bọn họ hai người, muội đánh không lại nên đành thối lui.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Cô nương có hỏi danh tánh của thiếu nữ đó không?

Tần Tử Linh chau mày nói:

- Điều này muội thật khinh suất, nhưng cô ta nói với muội là cô ta họ Tịch, hình dạng cô nương này cũng rất dễ nhớ.

Giang Hải Phong giật thót người, chàng hỏi lại:

- Họ gì? Hình dạng cô ta thế nào?

Tần Tử Linh nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ quái và nói:

- Cô ta họ Tịch, chừng mười tám mười chín tuổi, thân thể khá cao, hình dáng rất đẹp, chỉ có điều hình như không hiểu chuyện lắm.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng:

- Quả nhiên là cô ta rồi.

Tần Tử Linh kinh ngạc, nàng hỏi:

- Giang huynh quen biết cô nương đó à?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Cô ta cùng đi với tại hạ vào Trung Nguyên, vì hành tẩu bất tiện nên mới hóa trang thành một thư đồng, cái danh gọi là Tịch Xuân.

Tần Tử Linh tròn xoe song mục mà nhìn chàng, dường như nàng rất kinh ngạc.

Giang Hải Phong nói tiếp:

- Chuyện này có lẽ cô nương chưa rõ, nghe tại hạ nói là sẽ hiểu ngay.

Thế là chàng lược thuật chuyện mình quen biết với Tịch Ti Ti trên hoang đảo như thế nào, sau đó hai người vào Trung Nguyên và thất lạc như thế nào.

Chàng kể lại rất tự nhiên nhưng Tần Tử Linh nghe vào tai thì có một cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cuối cùng Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ quái. Chàng nói:

- Không ngờ cô ta lại đến nơi đó và ra tay cứu Tần Đồng, thật là quái sự!

Tần Tử Linh cũng tròn xoe mắt không kém phần kỳ quái.

Giang Hải Phong lại hỏi:

- Cô nương có thể nói thêm một chút về cô ta không?

Tần Tử Linh mỉm cười, nói:

- Cô ta rất đẹp, đầu đội một chiếc mũ rơm rộng vành, thân mặc y phục đi ngựa.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Không sai, nhất định là cô ta rồi.

Nói đoạn chàng lại vội hỏi:

- Cô nương có biết hai người bọn họ đi về đâu không?

Tần Tử Linh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Có lẽ là đi Tô Châu, vì hình như muội nghe cô nương đó nói đến hai tiếng Tô Châu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi đứng bật dậy. Chàng nói:

- Rất tốt, bây giờ tại hạ phải đi Tô Châu tìm bọn họ. Tần Đồng giết người phải đền mạng, có nợ phải trả. Chỉ có điều cô nương kia quá ngây thơ mà lại rơi vào tay hắn, hậu quả khó mà lường hết được, do đó tại hạ cần phải đi cứu cô ta.

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh hơi ngỡ ngàng. Nàng gượng cười và nói:

- Chuyện này nên làm, Giang huynh mau đi đi.

Giang Hải Phong nghe xong câu chuyện thì hận không thể mọc cánh bay ngay đến Tô Châu để bắt tên nghịch đồ Tần Đồng.

Còn Tịch Ti Ti, đích thực là chàng coi nàng như muội muội, nàng thơ ngây vô tà mà đi cùng đường với Tần Đồng thì quá nguy hiểm.

Vì thế Tần Tử Linh bảo chàng đi mau thì chàng đâu còn nghĩ đến điều gì nữa.

Chàng lập tức cung thủ chào và nói:

- Tối đa là mấy ngày nữa tại hạ sẽ quay về, khi đó sẽ tự thân đến tạ cô nương. Tạm biệt!

Nói đoạn chàng vội vàng rời thạch đình, lên thuyền mà đi.

Tần Tử Linh nhìn theo một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên.

Nàng gượng cười đầy vẻ thất vọng và tự nói:

- Xem ra ta chậm một bước rồi.

Sau một tiếng cười nhạt thì nàng lại tự nói:

- Đi thôi! Ta trở về Thiên Sơn thôi.

Song mục rừng rừng ngấn lệ, cứ thế nàng rời thạch đình giữa hồ mà đi một mình.

o O o

Lại nói đến Tịch Ti Ti, từ lúc nàng bị Tả Nhân Long bắt đi khỏi Giang Hải Phong, sau đó dụng kế thoát khỏi tay Tả Nhân Long, chuyện này khiến nàng vô cùng đắc ý.

Nhiều lúc nàng nghĩ lại chuyện này thì bất giác cười thầm, và chí ít cũng mắng một câu:

- “Ngốc tiểu tử!”

Nhưng ba chữ “ngốc tiểu tử” này cũng thường khiến nàng đỏ mặt, nghĩ lại nàng có một thứ cảm giác chua xót không thể nói ra được, và đương nhiên nàng cũng rõ đạo lý bên trong.

Nàng biết Giang Hải Phong đi Giang Nam nên sau khi thoát ra khỏi tay Tả Nhân Long thì nàng cũng thẳng tiến đến Giang Nam.

Nàng còn biết Tả Nhân Long cũng muốn đi Giang Nam, do đó chẳng biết thế nào mà trong lòng nàng có một thứ cảm giác thẹn thùng, đối với nàng, nàng không muốn gặp lại nữa.

Nhớ lại cảnh bị Tả Nhân Long ngồi trên ngựa kẹp sát bên người thì bất giác nàng vừa tức giận vừa xấu hổ.

Nguyên nàng đến Hàng Châu từ rất sớm, khi đó cả Giang Hải Phong và Tả Nhân Long đều chưa đến. Nàng ở đó mấy ngày, đi khắp nơi dò hỏi Giang Hải Phong nhưng sau bảy ngày liền vẫn không tìm ra tung tích Giang Hải Phong, thế là nàng vô cùng thất vọng.

Có lúc ngồi cô đơn một mình, bất chợt nàng tự hỏi:

- Còn tìm hấn làm gì nữa? Tìm ra thì được gì nào?

Tịch Ti Ti luôn tự coi mình là một hiệp nữ, thủ thân như ngọc. Tuy bản thân nàng thừa biết là mình và Tả Nhân Long chẳng có gì nhưng việc Tả Nhân Long cấp nàng đi trên một đoạn đường khá dài, khiến cho nàng luôn ray rứt và hổ thẹn.

Đã có quan niệm như vậy nên tâm ý tìm Giang Hải Phong cũng tự nhiên giảm đi mấy phần.

Nàng lại nghĩ thế này:

- “Ta còn tìm hấn làm gì? Ta đã không còn xứng đáng với hấn rồi.”

Nghĩ vậy nên nàng cũng không còn nhiệt tâm như trước nữa, suốt ngày chỉ dạo chơi một mình quanh Tây Hồ.

Chẳng mấy ngày sau, nàng cũng chán Tây Hồ nên lại du ngoạn đến mấy dãy núi gần đó. Cảnh đẹp nhưng lòng đang muộn phiền nên Tịch Ti Ti cũng chẳng thấy hứng thú gì, đang lúc thương tâm và thất vọng có dư thì bất đồ gặp phải Tần Đồng.

Tình cảnh khốn đốn của Tần Đồng khiến cho nàng thông cảm, tướng mạo tuấn tú của hấn lại khiến nàng ngộ nhận hấn là một kẻ sĩ chính trực. Vì vậy nàng mới nộ khí bất bình, giữa đường bạt đao tương trợ.

Lúc này nàng rất khoái chí nên vội hỏi Tần Đồng:

- Nữ nhân đó là ai? Tại sao lại muốn truy sát người?

Tần Đồng vốn đang thừa kinh khiếp nhưng thấy người cứu mình là một cô nương tuyệt sắc thì bất giác cũng động lòng háo sắc. Thực ra hắn đã từng gặp Tịch Ti Ti trên hải đảo, nhưng vì lúc đó là đêm tối, lại động thủ vội vàng nên chẳng bên nào có thể thấy rõ diện mục đối phương.

Lúc này hắn giả vờ làm ra vẻ đáng thương hại.

Hắn thở dài rồi nói:

- Đại cô nương không biết đấy thôi, nữ nhân vừa rồi là một nữ tặc nổi tiếng, ả đã truy theo tại hạ đến cùng đường.

Tịch Ti Ti liền khoát tay, nói:

- Ta không tin, cô ta là một nữ nhân mà truy theo người làm gì?

Tần Đồng vừa thở hổn hển vừa giả vờ đau đớn.

Hắn nói:

- Cô ta muốn làm phu thê với tại hạ, nhưng làm sao tại hạ có thể lấy một nữ tặc làm thê tử chứ, mặc dù dung mạo của cô ta cũng không tệ.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt, nói:

- Thiên hạ há có nữ nhân không biết xấu mặt như thế sao? Lần sau gặp lại ả ta phải...

Nàng liếc nhìn Tần Đồng rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Người cũng chẳng phải là nam tử tốt lành gì, tại sao cô ta lại mê người như thế?

Tần Đồng gượng cười, nói:

- Cô nương là ân nhân cứu mạng của tại hạ, lẽ nào tại hạ nói dối với cô nương?

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Nữ tặc đó có tên gì? Người là một nam tử, tại sao ngay cả một nữ nhân mà cũng đánh không lại? Còn bị ả đó đánh thọt thương cùng mình là nghĩa làm sao?

Nói đoạn nàng quét mục quang nhìn lên khắp người Tần Đồng. Tần Đồng bất giác đỏ mặt, cũng may là trên đầu và mặt hắn được quần mấy lớp vải trắng nên Tịch Ti Ti không phát hiện được.

Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Không phải là một mình ả, có đến mười mấy người, bọn chúng bị tại hạ giết sạch rồi, nhưng vì thế mà tại hạ cũng thọ thương trầm trọng như thế này.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Vậy thì công phu của người cũng không tầm thường rồi.

Tần Đồng sợ Giang Hải Phong sẽ truy theo sau nên vừa nói hấn vừa không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Đừng sợ, ta đã cứu người thì tuyệt không để người bị bọn chúng bắt trở lại.

Tần Đồng luôn miệng kêu phải phải, nhưng trong lòng lại cười thầm, hấn thầm nghĩ:

- “Chẳng biết cô nương này có bản lĩnh ghê gớm gì?”

Hai người theo một đường sơn đạo mà đi, lúc này mặt trời đã lên cao, đại địa sáng rực dưới ánh nắng vàng.

Vì Giang Hải Phong không truy theo nên Tần Đồng cũng yên tâm không ít, nếu thân thể không thọ thương thì có lẽ hấn đã cao hứng ngâm nga một khúc nhạc rồi.

Vừa đi hấn vừa mỉm cười, nói:

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tánh và phương danh của cô nương.

Tịch Ti Ti thành thật nói:

- Ta kêu bằng Tịch Ti Ti.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Thì ra là Tịch cô nương, thất kính.

Tịch Ti Ti chau mày nhìn hấn vào hỏi:

- Còn người?

Tần Đồng gượng cười, hấn không dám nói ra danh tánh thật của mình, vì hiện tại danh tánh của hấn được truyền khắp giang hồ nhưng chẳng tốt lành gì, nếu nói thật cho đối phương biết thì không chừng mất đầu như chơi.

Nhất thời không nghĩ ra được một tên nào, hấn do dự một lúc rồi buột miệng nói:

- Tại hạ kêu bằng Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti gò cương ngựa, nàng tròn xoe mắt nhìn hấn và hỏi:

- Người là Tả Nhân Long?

Tần Đồng cảm thấy bất ổn nên vội nói lại:

- Cô nương nghe nhầm rồi, tại hạ kêu bằng Tả Nhấn Tùng, không phải là Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó là kẻ mà tại hạ hận nhất đấy.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta cũng biết tên Tả Nhân Long đó, nếu người là hấn thì ta đã không cứu rồi.

Nói đoạn nàng thúc ngựa đi, Tần Đồng vui mừng không ít. Hấn nói:

- Hóa ra cô nương cũng có thâm thù với hấn?

Tịch Ti Ti nhìn Tần Đồng bằng ánh mắt hoài nghi. Nàng hỏi:

- Người và hấn cũng có ân oán à?

Tần Đồng cắn môi, nói:

- Thù hận như núi, bất cộng đái thiên, con bà nó.

Hấn vội dừng lại rồi gượng cười, nói tiếp:

- Cô nương chớ chê cười, bởi vì tại hạ quá hận hấn mà thôi, thương thế trên người tại hạ là do hấn một phần.

Tịch Ti Ti “à” một tiếng rồi nói:

- Người đó cố nhiên là không tốt, nhưng võ công của hấn đích thực là cao cường.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Cô nương đừng sợ hấn. Tần... Tả Nhấn Tùng này quyết không sợ hấn, sớm muộn gì cũng có ngày hấn nếm mùi đau khổ của tại hạ.

Tịch Ti Ti thản nhiên cười và nói thầm trong bụng:

- “Ngay cả một nữ tặc, người cũng đánh không lại mà đối phó với Tả Nhân Long được sao?”

Tuy nghĩ thế nhưng nàng không tiện nói toạc ra, nhất thời chỉ cười cười rồi thôi.

Hai người đi được một đoạn khá xa. Tịch Ti Ti bỗng nói:

- Ta thấy thương thế của người tuy nặng nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, ta tiễn người đến đây thôi, có lẽ phải tạm biệt rồi.

Lời vừa dứt thì chợt nghe “thịch” một tiếng, Tịch Ti Ti nhìn qua thì thấy Tần Đồng rơi từ trên ngựa xuống đất.

Nàng vội xuống ngựa, bước lại và chau mày nói:

- Người làm sao thế? Có đau lắm không?

Tần Đồng nhăn mặt chau mày làm ra vẻ đau đớn, hấn vừa kêu rên vừa nói:

- Đau muốn vỡ cả tim, sao lại không? Chân của tại hạ không thể đứng lên được rồi, cô nương... kéo giúp tại hạ một tay.

Tịch Ti Ti thấy thương thế trên người hấn đích thực là không nhẹ, nàng chau mày rồi lấy thanh kiếm bên hông đưa cả vỏ kiếm tới trước và nói:

- Nắm lấy!

Tần Đồng vốn muốn mượn cơ hội mà nắm lấy ngọc thủ, không ngờ đối phương lại làm thế nên hấn đành nắm lấy vỏ kiếm, gượng đứng lên.

Và phải mất một thời gian khá lâu thì Tịch Ti Ti mới đưa được hấn lên ngựa trở lại.

Nàng thở phào một hơi rồi hỏi:

- Người định đi về đâu?

Tần Đồng hấn giọng rồi nói:

- Hiện giờ tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định để đi, còn cô nương định đi đâu?

Tịch Ti Ti chau mày nói:

- Ta cũng y như người vậy, nhưng ta muốn đi Tô Châu, vì ta nghe thiên hạ có câu “trên trời có thiên đàng, hạ giới có Tô - Hàng. Hàng Châu thì ta đã dạo chân rồi, nhưng Tô châu thì chưa từng đến, ngay cả đi đường nào ta cũng không biết.

Tần Đồng lập tức tiếp lời:

- Tại hạ biết đường, tại hạ sẽ đưa cô nương đi. Tô Châu là một nơi rất đẹp, Hồ Khâu, Càn Nguyên Tự...

Tịch Ti Ti nói:

- Người chỉ đường rồi ta đi một mình cũng được.

Tần Đồng chau mày nói:

- Cô nương hà tất phải cố chấp như vậy, tại hạ cùng đi với cô nương chẳng phải là tốt hơn sao? Tại hạ có thể dẫn đường, còn cô nương lại có thể bảo vệ tại hạ... Lưỡng toàn kỳ mỹ, há chẳng thú vị hơn sao?

Tịch Ti Ti cúi đầu suy nghĩ:

- “Mình đã cứu người ta thì phải cứu cho đến nơi đến chốn mới được, vả lại mình cũng đang sầu không có người trò chuyện, bây giờ thêm một người để tâm sự há chẳng đỡ buồn hơn sao?”

Nghĩ đoạn nàng liền gật đầu đồng ý.

Tần Đồng phấn chấn tinh thần, hấn nói:

- Cô nương yên tâm, thương thế của tại hạ nhiều lắm là bốn năm ngày nữa sẽ bình phục thôi, đến lúc đó đừng nói là Tả Nhân Long ngay cả Giang...

Hấn định nói là Giang Hải Phong nhưng trên giang hồ không ai là không biết đại danh của Giang Hải Phong, nếu nói ra đối phương có thể hiểu lầm, như thế càng thêm bất lợi. Do đó Tần Đồng vội ngừng lại, một lát sau hấn mới nói tiếp:

- Đến lúc đó tại hạ chẳng sợ ai nữa cả.

Tịch Ti Ti chau mày hỏi:

- Vừa rồi người nói cái gì Giang... Giang vậy?

Tần Đồng mau miệng đáp:

- Là Giang Đại Đồng.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta tưởng là Giang Hải Phong chứ.

Tần Đồng thâm kinh hãi, hấn vội hỏi:

- Lễ nào cô nương cũng quen biết Giang Hải Phong?

Song mục của Tịch Ti Ti bất giác đỏ lên, suýt chút nữa thì rơi lệ, nàng gượng cười, nói:

- Không, ta không biết.

Tần Đồng nụ cười, nói:

- Sau này tại hạ cũng phải gặp lại người đó.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tần Đồng vội lắc đầu, nói:

- Không! Không! Tại hạ chỉ bất phục thôi, giang hồ nói về hấn quá lợi hại, tại hạ có chút không tin.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Vậy thì sau này người cứ đi thử xem.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Đương nhiên!

Tần Đồng vừa nhìn thấy Tịch Ti Ti là rất muốn cưỡng đoạt nàng rồi, nhưng hấn thừa hiểu câu “dục tốc bất đạt” vả lại thương thế của hấn chưa lành nên đành cố gắng nhẫn nhịn.

Sau một ngày hành trình thì cuối cùng hai người cũng đến Tô châu. Chiều hôm đó Tần Đồng đưa Tịch Ti Ti đi ngắm một vài danh lam thắng cảnh. Tối đến, trên đường trở về khách điểm, Tần Đồng lợi dụng một bãi cỏ vắng người mà giở trò định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti.

Trong lúc hai người giằng co với nhau thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Tần Đồng, người thật đáng chết.

Giọng người này tuy không cao, nhưng Tần Đồng nghe ra như tiếng sấm nổ bên tai. Hấn vội buông Tịch Ti Ti, lướt ra xa và quét mục quang nhìn tới trước thì thấy một

người mặc hắc y, không biết xuất hiện từ lúc nào, hiện đang đứng cách chỗ hắc đứng không xa.

Hắc y nhân cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tả Nhân Long, người từng khiến hắc nể không ít đau khổ. Vì trong lúc giằng co định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti, Tần Đồng đã cởi áo và tháo kiếm để cạnh một gốc cây, bây giờ những thứ đó đã nằm trong tay Tả Nhân Long.

Tần Đồng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, tâm ý tiêu tan, hắc quát lớn:

- Họ Tả kia, trả lại bảo kiếm cho ta.

Lúc này Tịch Ti Ti vừa hổ thẹn vừa phẫn hận, nàng tức đến run cả giọng:

- Người... người... thì ra người không phải là Tả Nhẫn Tùng mà là Tần Đồng... Từ đầu ta đã biết người chẳng tốt lành gì, nhưng không ngờ...

Giọng của nàng tắc lại nơi cổ họng và biến thành tiếng nấc, hai dòng lệ bất giác tuôn ra.

Nhưng lúc này Tần Đồng đâu còn để ý đến nàng, hắc trừng mắt nhìn Tả Nhân Long một lúc rồi quát lớn:

- Đánh!

Lời phát thì song chưởng cũng phát, hai đạo kinh lực nhằm hai bên mạn sườn của Tả Nhân Long mà đánh tới.

Tả Nhân Long tung người tránh né, đồng thời chàng cũng lướt đến cạnh Tịch Ti Ti và nói:

- Mời cô nương tạm lánh sang một bên, chờ tại hạ trừ khử tên súc sinh này rồi hãy nói.

Tịch Ti Ti vô cùng bi phẫn và thương tâm, lúc này nàng thấy Tả Nhân Long tựa như thấy người thân, suối lệ bất giác tuôn ra như mưa, nàng vừa khóc vừa nói:

- Tả đại ca không được tha hắc!

Từ lúc Tịch Ti Ti bỏ trốn đến nay, Tả Nhân Long chưa hề quên hình ảnh diễm lệ của nàng, bây giờ thấy nàng tóc rối tứ tung, quần áo xốc xếch thì bất giác cảm thấy khó xử vạn phần.

Lúc này nghe Tịch Ti Ti nói vậy thì chàng gật đầu, nói:

- Cô nương yên tâm, hắc không thoát được đâu.

Nói đoạn chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn về phía Tần Đồng và nói:

- Tần Đồng, người đúng là một kẻ bại hoại nhất trong võ lâm.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Thứ ăn cháo dái bát, người còn mặt mũi nào mà nói chuyện với ta.

Lời dứt thì hấn lắc người một cái, hữu thủ thi triển thủ pháp Phụng Xí Đơn Triển, đánh thẳng vào mạn sườn Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long biết Tần Đồng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân và là sư đệ của Giang Hải Phong nên võ công tuyệt đối không tầm thường, vì thế chàng không dám có ý khinh suất.

Chàng vừa lách người qua trái tránh né, thì tả chưởng của Tần Đồng cũng xuất ra, song chưởng chéo nhau thành thủ pháp Kim Bôi Bàng ép vào giữa.

Hấn hận Tả Nhân Long thấu xương thấu cốt nên vận toàn bộ nội lực bình sinh vào song chưởng, hấn định bụng sẽ hủy Tả Nhân Long dưới thế công này.

Nhưng Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đâu dễ bị hấn đả thương như vậy, tuy võ nghệ của chàng còn kém Giang Hải Phong một bậc nhưng Tần Đồng vẫn không phải là đối thủ của chàng.

Song chưởng của Tần Đồng chưa ép được chưởng lực vào giữa thì song thủ của Tả Nhân Long đã lay động, nhằm thẳng vào hai cổ tay của đối phương mà phát kinh lực. Tần Đồng cảm thấy bất ổn, hấn chưa kịp thu chiêu hoán thế thì song chưởng của Tả Nhân Long đã cuộn tới rồi.

Chỉ nghe Tả Nhân Long quát lớn một tiếng:

- Đi!

Hai tay của Tần Đồng bị đánh dạt ra ngoài, hai cổ tay đau đớn dường như muốn gãy. Hấn buột miệng kêu thất thanh, thân hình loạng choạng lui ra sau năm sáu bước. Tần Đồng cũng không dám luyện chiến nữa, hấn mượn thế lui bước mà tung người ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long tung người lướt tới nhanh như chớp, đang chuẩn bị hạ trọng thủ đả thương đối phương thì đột nhiên thấy Tần Đồng liên tục phát song thủ ra, một đám cây khô đá nát bốc lên và bay ập vào mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương còn có chiêu này, chàng vội vàng cúi đầu tránh né.

Tần Đồng chớp cơ hội búng người lướt đi ra xa mấy trượng. Nơi hấn hạ thân xuống đúng vào một cây cổ tùng, thân hình hấn lúc này bê bết đất cát, trông chẳng ra sao cả. Hấn cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long, hãy nhớ chuyện hôm nay đấy, trong vòng mười ngày nữa Tần Đồng ta không thu hồi được bảo vật của sư môn thì thế không làm người.

Hấn cười một tràng quái gở, rồi lại nói:

- Nhị thái gia đi đây!

Lời dứt thì song thủ khai triển, thân hình vọt lên cành tùng rồi sử dụng tuyệt kỹ khinh công Nhất Hạc Xung Thiên mà phóng đi như tên bắn. Thoáng chốc đã mất hút qua phía bên kia dãy núi.

Tả Nhân Long biết mình không thể đuổi kịp nên cười nhạt, nói:

- Dễ dàng cho tên súc sinh ngươi quá rồi.

Chàng quay lại thì thấy Tịch Ti Ti đã bình tĩnh, y phục của nàng bị Tần Đồng cào cấu nên đông rách một miếng, tây rách một miếng, lộ cả da thịt ra ngoài.

Khi Tả Nhân Long đến gần thì nàng vội nấp sau một gốc cây và nói:

- Tả đại ca, người... người không được đến gần.

Bấy giờ Tả Nhân Long mới hiểu ra, sắc diện của chàng cũng chợt ửng đỏ, chàng vội nghiêm túc nói:

- Tịch cô nương không cần kinh sợ, chờ đó tại hạ sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tịch Ti Ti hỏi:

- Tần Đồng đâu rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Tên khốn đáng chết đó đã chạy thoát rồi, nhưng nhất định tại hạ sẽ tìm được hắn, cô nương hãy yên tâm.

Tịch Ti Ti nói với giọng bi phẫn:

- Nếu đại ca không xuất hiện kịp thời thì tình thế hôm nay thật khó tưởng tượng... Lần này đại ca là ân nhân của ta rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Lần trước là một sự hiểu lầm, phép chương nhãn của cô nương thật sự đã qua mất được tại hạ, sau này biết Tịch Xuân là hóa thân của cô nương thì tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Còn chuyện hôm nay, sở dĩ tại hạ xuất hiện kịp thời là vì ban chiều tại hạ đã phát hiện được hai người trong lúc ngoạn cảnh và ngấm theo đến đây.

Tịch Ti Ti “à” một tiếng rồi nói:

- Thì ra là thế, nhưng bây giờ làm sao ta ra được?

Tả Nhân Long vội cởi áo khoác của mình, vừa quăng cho nàng, chàng vừa nói:

- Tạm thời cô nương dùng cái này, cứ mặc ở bên ngoài là được.

Tịch Ti Ti chụp lấy chiếc trường bào rồi nói:

- Không được, đây là y phục của nam nhân, rộng quá!

Tả Nhân Long bật cười, chàng nói:

- Cứ xem như cô nương đang hóa trang thành nam nhân vậy, không chừng còn tuần tú hơn bọn nam nhân tại hạ nữa đấy. Mặc tạm một lúc, lát nữa tại hạ sẽ ra thương điểm mua cho cô nương một bộ y phục khác vậy.

Tịch Ti Ti đành mặc vào, một lúc sau nàng mới từ từ bước ra, đầu tóc đã được búi gọn, trông nàng cũng có mấy phần khí phái của nam nhân.

Nàng gượng cười và nói:

- Hôm nay may mà gặp được Tả đại ca.

Tả Nhân Long lấy làm kỳ quái, chàng nói:

- Tần Đồng đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi ở Tây Hồ, tại hạ cho rằng hắn đã chết, không ngờ bây giờ hắn lại đi chung với cô nương, thật khiến người ta nghĩ không thông.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên vô cùng, nàng hỏi lại:

- Cái gì? Hắn đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Tại hạ tận mắt mục kiến.

Tịch Ti Ti thở dài, nói:

- Vậy mà tên khốn này đã lừa ta thật thảm hại.

Nói đoạn nàng thuật lại chuyện gặp và giải cứu cho Tần Đồng. Tả Nhân Long nghe xong thì gật đầu, nói:

- Cô nương đã bị hắn lừa rồi.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Nếu biết hắn là kẻ thù của Giang Hải Phong thì lúc ấy ta đã bắt giữ hắn rồi. Ôi! Bây giờ làm thế nào đây?

Dường như Tả Nhân Long nhớ đến chuyện gì, chàng vội hỏi:

- Tại hạ nhớ vừa rồi cô nương có nói là gặp một thiếu nữ, thế thiếu nữ đó họ gì? Hình dáng ra sao?

Tịch Ti Ti đáp:

- Cô nương đó cũng không tệ, nếu như không muốn nói là khá đẹp. Cô ta họ Tần, còn kêu bằng gì thì ta không hỏi.

Tả Nhân Long bất giác ngẩn người một lúc lâu mà không nói gì.

Tịch Ti Ti thấy kỳ lạ nên nói tiếp:

- Tần Đồng nói cô ta là nữ tặc.

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Cô nương đó có ngoại hiệu là Tái Ngoại Phi Hồng, họ Tần tên là Tử Linh, là một nữ hiệp khách nổi danh ở Thiên Sơn. Nếu nói cô ta là nữ tặc là lãng nhục cô ta quá sức rồi. Nhưng kỳ quái là tại sao cô ta lại đối địch với Tần Đồng?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Chuyện này thì ta không rõ.

Từ lúc nghe nói Tần Tử Linh đã xuất hiện thì dường như thái độ của Tả Nhân Long hoàn toàn thay đổi, chốc chốc chàng lại buông tiếng thở dài.

Chàng trầm nghĩ:

- “Tần Tử Linh đã đến Tây Hồ thì không thể không nghe tin tức của ta, vậy mà nàng vẫn không đến thăm ta. Đủ thấy nàng đã quên ta thực rồi. Thế thì ta hà tất phải si si luyến luyến nhớ mong nàng nữa.”

Bất chợt chàng nhớ đến khẩu khí của Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khi nói về Tần Tử Linh dường như nàng rất có hảo cảm với Giang Hải Phong. Xả thân mạo hiểm giải cứu Giang Hải Phong, bây giờ lại đối địch với Tần Đồng. Chuyện này nhất định cũng vì Giang Hải Phong rồi.

Nghĩ đến đây thì bất giác lòng chàng tê tái, một luồng khí lạnh từ chân dâng lên, một nỗi thất vọng lan tỏa khắp nơi.

Chàng nghĩ:

- “Mình không ngại thiên lý đến Trung Nguyên chỉ vì tìm nàng, mong nối lại những ngày xưa êm ấm, không ngờ bây giờ chuyện nhỏ lại sinh chuyện lớn như thế.”

Chàng lại nghĩ đến Giang Hải Phong:

- “Một thiếu niên anh tuấn, võ công có thể xưng thiên hạ vô địch, người lại thông minh đoan chính, nếu Tần Tử Linh chọn được người này thì nhân lực của nàng quả nhiên hơn người. Xem ra, với tình thế trước mắt thì nhất định là tình cảm của hai người đã có tiến triển, vậy làm sao mình có thể nhẫn tâm chia loan rẽ thúy được?”

Càng nghĩ Tả Nhân Long càng thộn người ra. Khi ngẩng đầu lên thì thấy Tịch Ti Ti đang nhìn mình bằng đôi mắt long lanh, lòng chàng bất giác xao động, cảm tình từ ảo tưởng lại trở về hiện thực.

Chàng gượng cười và khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi!

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sau khi rời khỏi Tả Nhân Long, mỗi lần nhớ đến chuyện đó thì không biết nàng đã khóc bao nhiêu lần. Không nghi ngờ gì nữa, Tả Nhân Long

là người đầu tiên tiếp xúc với da thịt nàng, người lại khô ngô anh tuấn, điều nàng càng khiến nàng không khỏi sinh lòng tơ tưởng.

Hôm nay, không ngờ thiên hạ lại có chuyện khéo léo thế này, trời xui đất khiến cho nàng gặp lại chàng. Không những thế, chàng còn cứu nàng thoát khỏi tên dân tộc, rồi còn trông thấy nửa phần thân hình lỏa thể của nàng.

Đối với một thiếu nữ mà nói, trong tình huống này thường phát sinh một thứ cảm giác vi diệu, kết quả là có hai con đường: Một là căm hận đối phương thấu xương thấu cốt. Hai là yêu đối phương cũng thấu cốt thấu xương.

Tả Nhân Long trượng nghĩa cứu người, tự nhiên không có lý do để bị căm hận, vậy theo lẽ thường, tình cảm của Tịch Ti Ti đối với chàng sẽ càng thêm sâu sắc. Đồng thời Tả Nhân Long cũng có ấn tượng sâu đậm về Tịch Ti Ti hơn, bởi những lý do trên. Thời này, khắc này, chính là lúc kêu bằng Tâm Tâm Tương Ấn, chỉ có điều người nào cũng giống như kẻ phạm tội, không muốn thổ lộ tâm tình của mình với đối phương.

Sau một hồi im lặng thì Tả Nhân Long khai khẩu:

- Cô nương ở đâu? Tại hạ đưa cô nương về nhé?

Tịch Ti Ti ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thực lòng mà nói, ta cũng không có chỗ ở, hành lý đều để trên lưng ngựa nhưng bây giờ ngựa cũng mất rồi.

Nói đoạn nàng ngoái đầu tìm tứ phía. Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Không sao, cô nương có thể lấy ngựa của tại hạ mà đi.

Nói đoạn chàng hú một tiếng dài, lập tức có tiếng ngựa hí từ trong rừng tùng đối diện, một chú ngựa ô phi như bay về phía Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti sinh trưởng ở vùng Cam Túc nên rất có kiến thức về ngựa, vừa thấy con ngựa ô này thì nàng biết ngay nó thuộc loại Tiểu Hắc Long, nổi danh ở miệt Tây Bắc. Long mao trên bốn vó của nó vừa dài vừa đen bóng, bất giác nàng buột miệng tán thưởng:

- Bảo mã!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nếu cô nương thích thì tại hạ tặng con ngựa này cho cô nương đấy.

Tịch Ti Ti đã tung mình lên ngựa, nàng nghe vậy thì quay lại mỉm cười, nói:

- Thật không? Tả đại ca không tiếc sao?

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Đương nhiên là thật, tại hạ hãy còn một con ở Thiên Sơn, cũng là ngựa ô.

Tính khí của Tịch Ti Ti vốn rất hồn nhiên ngây thơ, lúc này nàng cao hứng nên quên cả sự tủ nhục vừa rồi, nàng vỗ tay cười lớn và nói:

- Tuyệt quá! Tả huynh tốt quá! Vậy thì chúng ta có thể cùng ngồi ngựa dạo chơi rồi.

Nói ra câu này mới cảm thấy lỗ lòi, sắc diện bất giác đỏ hồng, nhất thời ngồi ngẩn người trên ngựa.

Tả Nhân Long nhìn vẻ hồn nhiên chân chất của nàng mà bất giác cảm động, chàng gật đầu, nói:

- Không nói giấu gì cô nương, cho đến bây giờ tại hạ vẫn là một lãng tử cô độc, nếu cô nương có ý muốn làm bằng hữu với tại hạ thì đó là vinh hạnh rất lớn đối với tại hạ.

Tịch Ti Ti đỏ mặt, nàng cúi đầu không nói gì.

Tả Nhân Long liền nói:

- Cô nương mau đi tìm ngựa của mình đi.

Tịch Ti Ti liếc nhìn chàng và hỏi:

- Thế còn Tả huynh?

Tả Nhân Long thản nhiên đáp:

- Tại hạ đi bộ.

Tịch Ti Ti ngại ngùng nói:

- Tả huynh cũng lên luôn, hai chúng ta cùng đi một ngựa cũng được.

Tả Nhân Long nghe vậy thì lòng vui như mở cờ, nhưng chàng lập tức lắc đầu và nói:

- Đa tạ cô nương, tại hạ đợi cô nương ở đây cũng được.

Tịch Ti Ti cũng chẳng khách khí, nàng nói tiếng cảm ơn rồi giục ngựa phóng đi, lúc này nàng mới cảm thấy ngọc diện hơi nóng, lòng thầm nghĩ:

- “Ta thật đáng chết, ta đã nói với chàng những gì nhỉ? Ôi! Như thế há chẳng khiến chàng khinh thị sao?”

Nhưng cũng chính vì thế mà nàng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tả Nhân Long, bởi chàng chưa đến nỗi để mất phong độ của một “chính nhân quân tử”.

Sau một hồi tìm kiếm nhưng chẳng thấy tung tích con ngựa của mình thì Tịch Ti Ti bất giác tức khí, vì toàn bộ y phục và lộ phí của nàng để trên lưng con ngựa, bây giờ mất sạch thì tương lai thật là một bước cũng khó đi.

Chẳng còn cách nào khác nên nàng đành quay trở về.

Tả Nhân Long vẫn ngồi trên tảng đá cạnh gốc cây, một bước cũng chưa rời.

Chàng liền hỏi:

- Tìm được không?

Tịch Ti Ti lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng, nói:

- Làm sao bây giờ? Y phục và lộ phí của ta...

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Không sao, chúng ta vào thành Tô Châu mua cũng được, ở đó có khá nhiều lựa chọn.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Như thế làm sao tiện?

Lời vừa dứt thì Tả Nhân Long đã tung người lên ngựa, ngồi phía sau nàng, hai cánh tay rắn chắc chàng chồm tới trước nắm lấy dây cương, chàng nói:

- Cô nương ngồi cho vững nhé!

Tịch Ti Ti cảm thấy toàn thân mình nóng ran, lòng phập phồng hồi hộp và có một thứ ý vị gì đó mà nhất thời nàng không nhận biết được. Bất giác nàng quay lại nhìn Tả Nhân Long và mỉm cười, gật đầu.

Ngựa bắt đầu tung vó, nhằm hướng thành Tô Châu mà phi như bay. Đối với cô nương Dã Hạc Nhàn Vân này mà nói, đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác an toàn. Trước đây nàng thường lưu luyến Giang Hải Phong nhưng do Giang Hải Phong quá lạnh lùng nên cuối cùng tình cảm của hai người không đi đến đâu cả. Bây giờ xem ra Tả Nhân Long là người có trách nhiệm hơn Giang Hải Phong, chàng quan tâm đến nàng mà không sợ bị người khác dị nghị.

Nghĩ đến đây thì Tịch Ti Ti chợt rộn ràng, tràn ngập niềm vui.

Không đầy một khắc sau thì ngựa đã đến vùng bình địa, Tịch Ti Ti quay lại nói:

- Chạy chậm lại một chút, cẩn thận kéo va vào người khác.

Tả Nhân Long y lời, buông lỏng dây cương cho ngựa phi nước kiệu, chàng mỉm cười, nói:

- Đã lâu rồi tại hạ chưa được phi nhanh thế này, đây là lần thứ hai chúng ta cùng ngồi một ngựa nhỉ!

Tịch Ti Ti nguyền một cái và nói:

- Còn nói nữa. Mỗi lần nhớ lại là muội hận huynh thấu xương thấu cốt.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Tại hạ cũng quá mù quáng, chỉ có thể mà không nhận ra.

Tịch Ti Ti quay lại nói:

- Nếu hôm nay không gặp lại thì muội đã cho rằng huynh là một kẻ xấu rồi, nhưng có một điều muội thật sự không hiểu.

Nàng chau mày và nói tiếp:

- Tại sao huynh lại đối đầu với Giang Hải Phong? Thực ra hấn cũng là người rất nghĩa hiệp.

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Trước đây là do tại hạ hồ đồ, Giang Hải Phong đích thị là một người tốt.

Tịch Ti Ti vui mừng, nàng nói:

- Nói vậy là Tả huynh không còn đối đầu với hấn nữa à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Trường hợp của bọn tại hạ có thể gọi là không đánh thì không biết nhau, bây giờ bọn tại hạ đã là bằng hữu tốt của nhau rồi.

Tịch Ti Ti vô cùng ngạc nhiên, nàng buột miệng hỏi:

- Thật thế sao?

Tả Nhân Long gật đầu và mỉm cười, ánh mắt của Tịch Ti Ti hiển lộ niềm vui vô hạn, đồng thời nàng cũng cảm thấy rất phấn khởi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nay mai tại hạ sẽ đưa cô nương đi tìm hấn, khi đó Tịch Xuân sẽ trở về bên cạnh chủ nhân của mình.

Hai gò má Tịch Ti Ti đỏ bừng lên, nàng nói:

- Tả huynh thật là tệ. Không nói với huynh nữa.

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Tại hạ nói thật đấy, chờ đến lúc gặp Giang Hải Phong thì tại hạ sẽ giao cô nương cho hấn, tại hạ cũng phải trở về Thiên Sơn.

Tịch Ti Ti chậm rãi quay đầu lại, song mục đầy vẻ cảm động, nàng nói:

- Chờ gặp Giang đại ca xong thì muội cùng đi với huynh, được không?

Tả Nhân Long ngớ người, chàng nói:

- Cô nương cùng đi? Điều đó không thể được.

Tịch Ti Ti nói:

- Muội nói thật mà. Đại ca! Muội quyết tâm...

Nói đến đây thì nàng cúi đầu, thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Nếu huynh không muốn thì thôi vậy.

Tả Nhân Long mỉm cười, chàng nói:

- Được! Chỉ cần cô nương đồng ý thì chúng ta cùng đi.

Hai người đối thoại đến đây thì ngựa đã vào thành, phố thị đông đúc hành nhân, người đi ngựa không nhiều, hai người cùng đi một ngựa lại càng lạ mắt, vì vậy cả hai cùng hạ mã, dắt ngựa mà đi.

Đến hiệu vải lụa, Tả Nhân Long chọn mua cho nàng mấy đoạn, đồng thời chàng cũng mua cho nàng vài món nữ trang. Tuy đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng người mua lẫn người được mua tặng đều cảm thấy vô cùng phấn chấn. Xem ra giữa hai người bọn họ có vẻ khá tâm đầu ý hợp.

Bọn họ dạo chơi ở Tô Châu mấy ngày, nhân tiện cũng truy tìm Tần Đồng nhưng chẳng phát hiện được gì.

Hai người trọ tại Yến Tử Khách Điểm, một khách điểm nổi tiếng ở Tô Châu, mỗi người một phòng, hai phòng liền vách với nhau.

Đối với Tả Nhân Long, tuy có nói có cười nhưng thủy chung trong lòng chàng vẫn còn một gút mắc, mà nếu không gặp được Giang Hải Phong thì gút mắc này không thể gỡ được.

Hôm này đã là ngày trọng thu, lá phong tại Hàn Sơn Tự ở ngoài thành Tô Châu đều rực hồng, du khách không ngừng nối bước đi thưởng ngoạn. Tả Nhân Long dậy sớm và ra ngoài chưa về. Tịch Ti Ti ở nhà một mình cảm thấy buồn nên gọi tiểu nhị đến hỏi đường đi Hàn Sơn Tự, sau đó nàng dặn dò:

- Tả tướng công trở về thì nói là ta đi Hàn Sơn Tự coi hồng diệp, bảo chàng không cần đi tìm ta.

Tiểu nhị đáp “vâng” một tiếng rồi chuẩn bị ngựa cho nàng. Từ hôm Tả Nhân Long đồng ý tặng ngựa thì con Tiểu Hắc Long đã thật sự thuộc về nàng. Tịch Ti Ti ngồi trên thân câu, mình mặc áo mới, gió thu lấp phát khiến nàng cảm thấy như đang đổi qua một cuộc đời khác.

Từ Yến Tử Khách Điểm đi Hàn Sơn Tự phải qua một lộ trình khá dài. Trước tiên phải vượt qua Bắc Thập Tự, kế đó theo cửa Bình Môn mà xuất thành, qua Lưu Viên rồi đi tiếp thì đến nơi. Quy mô Hàn Sơn Tự tuy không lớn lắm, nhưng đây là một danh lam cổ tích nổi danh, cảnh sắc tuyệt mỹ.

Đặc biệt là rừng phong, vào mùa thu thì lá phong đỏ rực như một biển lửa, từ Hàn Sơn Tự nhìn ra xa xa là bến Cô Tô với ngư thuyền lấp lánh đèn chài. Thi nhân nổi tiếng đời Đường từng lưu lại nơi này một bài tuyệt thi, đó là Phong Kiều Dạ Bạc.

“Nguyệt lạc ô dề, sương mãn thiên
Giang phong ngư hỏa đối sầu miên
Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự
Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền”

Tạm dịch:

“Sương mờ, quạ giục ánh trăng phai
Cây bến sầu mơ ngọn lửa chài
Ngoài cửa Cô Tô chùa Núi Lạnh
Nửa đêm chuông vọng đến thuyền ai.”

Tịch Ti Ti thúc ngựa phi rất nhanh, chẳng mấy chốc rừng phong đỏ rực đã hiện ra trước mắt, khắp sơn cùng dã địa, đâu đâu cũng một màu hồng diệp ngút ngàn.

Tịch Ti Ti không những du ngoạn khắp Hàn Sơn Tự xem hồng diệp mà nàng còn muốn đến Phong Kiều một chuyến, để xem phong thái đặc thù của cái gọi là Kiều Ngoại Kiều.

Từ Hàn Sơn Tự đi xuống là một dòng sông với nước chảy trong vắt. Tịch Ti Ti không rõ tên dòng sông này là gì, nàng phi ngựa đến bờ sông, gọi một chiếc thuyền, đang lúc định lên thuyền thì bỗng nhiên thấy trên thượng lưu có một chiếc thuyền nhỏ lướt xuống rất nhanh. Buồm trên thuyền căng gió, lại đi xuôi dòng nên đi nhanh đến độ khiến ta có cảm tưởng như lưu tinh trên ngân hà.

Đứng đầu thuyền là một hắc y nhân, người này đang giục lái thuyền:

- Nhanh! Nhanh!

Tịch Ti Ti không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì nhiệt huyết dâng trào khí hận xung thiên, mắt hạnh tròn xoe.

Nàng phóng lên thuyền và lớn tiếng quát:

- Mau truy theo chiếc thuyền đó.

Thì ra, hắc y nhân trên thuyền kia chẳng phải ai khác mà chính là tên sát sư bội huynh Tần Đồng.

Dường như Tần Đồng cũng nghe tiếng quát trong bờ nên quay lại nhìn, thần sắc chột lộ vẻ kinh ngạc.

Tịch Ti Ti lớn tiếng nói:

- Tần Đồng, người đừng chạy!

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tiểu nha đầu, người còn dám làm gì ta?

Thuyền của hắn vẫn lao đi vun vút, thuyền của Tịch Ti Ti cũng truy theo như bay. Nàng không hiểu vì sao Tần Đồng lại khẩn trương như vậy, đang lúc bắn khoản thì chợt nghe phía sau có người nói:

- Tịch cô nương hãy bám theo hắn, cẩn thận đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti kinh ngạc không ít, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau thuyền mình chừng sáu bảy trượng, cũng có một chiếc thuyền khác đang truy theo. Trước mũi thuyền này là một bạch y thiếu niên, tướng mạo uy phong nhưng không kém phần anh tuấn. Tịch Ti Ti nhìn kỹ một lúc thì bất chợt vui mừng reo lên:

- Giang đại ca, hóa ra là người.

Người đến chính là Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Hôm nay thật may, tại hạ vất vả lắm mới tìm được cô nương.

Tịch Ti Ti bảo lái thuyền đi chậm lại, nhưng Giang Hải Phong từ xa phát tay nói:

- Truy người là quan trọng, cô nương đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti sức tỉnh, nàng vội quay lại nhìn thì thấy thuyền của Tần Đồng đã ở ngoài xa bảy tám trượng rồi. Bất giác nàng giục lái thuyền:

- Mau! Mau! Người trên thuyền trước là một cường đạo, đừng để hắn chạy thoát.

Lái thuyền nghe vậy thì phấn chấn tinh thần, hắn ra sức chèo chống, chiếc thuyền lập tức lướt đi như tên.

Ba chiếc thuyền nối đuôi nhau lướt đi vun vút. Trước mắt có một chiếc thạch kiều, hiện không ít thuyền neo đậu ở đó. Vì vậy mà thuyền của Tần Đồng không thể không đi chậm lại, chớp cơ hội, Tịch Ti Ti giục lái thuyền lao nhanh tới. Bỗng nhiên thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, “vù” một tiếng, mũi tiêu đánh thẳng về phía Tịch Ti Ti.

Tịch Ti Ti xuất thủ bắt lấy lượng ngân tiêu và cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, ngươi còn không dừng lại hả?

Nói đoạn nàng vung tay đánh trả mũi tiêu trở lại, “cách” một tiếng, mũi tiêu găm thẳng vào cột buồm. Lúc này hai thuyền đã khá gần nhau, bỗng nhiên thấy Tần Đồng tung mình phóng lên chiếc cầu đá trước mặt.

Tịch Ti Ti vì có Giang Hải Phong ở phía sau nên nhất thời quên đi sự lợi hại của Tần Đồng, nàng cũng tung lên cầu ngay lập tức.

Chính ngay lúc đó nàng mới nghe Giang Hải Phong quát lên:

- Không được lên!

Nhưng đã không kịp rồi, Tịch Ti Ti vừa lên đến nơi thì thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, song thủ xuất ra nhằm hai bên sườn Tịch Ti Ti mà chụp tới. Tịch Ti Ti vội quay người qua phải tránh né, lúc này Tần Đồng đã liều mạng, vì hắn muốn khống chế Tịch Ti Ti để làm con tin đổi lấy sinh mạng của mình.

Lúc này hắn cũng đã xoay người thi triển thức Châu Tử Sa Vồng, lập tức hai tay của hắn đã ấn vào hai xương hông của Tịch Ti Ti rồi. Hắn cười nhạt một tiếng rồi cáp Tịch Ti Ti nhấc lên.

Đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm sét:

- Tần Đồng, ngươi dám hả?

Thuyền của Giang Hải Phong đã đến trước cầu đá, thân hình chàng như một con bạch âu, loáng cái đã lên đầu cầu.

Chàng quát lớn:

- Nghịch đồ đáng chết!

Tiếng quát vừa xuất thì thân hình cũng bốc lên, song thủ phát ra định kích về phía Tần Đồng. Nhưng Tần Đồng nhanh chóng đẩy Tịch Ti Ti ra trước làm lá chắn, kẻo đó hắn kéo nàng đi giật lùi và cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, ngươi mau dừng tay lại!

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào khác, chàng đành dừng bước và hỏi:

- Người muốn thế nào?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Nếu người tiếp tục bước tới thì đừng trách ta hạ độc thủ với cô nương này.

Giang Hải Phong hơi kinh động, chàng nói:

- Người... người dám?

Tần Đồng lạnh lùng nói:

- Tại sao ta không dám? Bây giờ ngươi lập tức xuống cầu và lên thuyền, người đi rồi ta sẽ thả cô nương, bằng không...

Giang Hải Phong tức run người, còn Tịch Ti Ti bị hai tay đối phương ấn vào huyệt tê, tuy tức giận nhưng không sao lên tiếng được.

Tuy hận đến cực điểm nhưng Giang Hải Phong cũng đành gật đầu, nói:

- Được, ta xuống cầu đây!

Nói đoạn chàng tung người nhảy xuống mũi thuyền.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tại sao ngươi cứ mãi làm khó ta thế?

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói:

- Hạng ác nhân như ngươi thì ai cũng muốn diệt, sao lại trách ta? Vả lại ta còn phải thu hồi hai bảo vật của sư môn.

Tần Đồng cười ha ha một tràng, hấn nói:

- Ngươi đến muộn rồi, thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh của sư môn đã bị tên ăn cháo đá bát Tả Nhân Long cướp đi rồi, nếu ngươi có gan thì đi tìm hấn mà lấy, hà tất phải theo làm khó ta?

Giang Hải Phong sững người, chàng nói:

- Xằng bậy, ngươi định đặt điều khiêu khích chẳng?

Tần Đồng trầm giọng nói:

- Tin hay không là tùy ngươi, nhị gia không có thời gian để nói nhiều với ngươi.

Hấn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Giang Hải Phong, ngươi cũng đừng vội tìm ta, một ngày nào đó nhị thái gia ta đắc thế, dù ngươi không tìm đến ta thì ta cũng sẽ đi tìm ngươi.

Nói đoạn hấn đẩy mạnh song thủ ra, Tịch Ti Ti như một quả cầu rơi “ùm” xuống dòng sông. Còn Tần Đồng thì mượn lực đẩy mà lộn người ra sau, hấn tung lên hạ xuống liên tiếp mấy lần thì đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong vốn cho rằng, với khinh công siêu quần của mình, dù phát xuất sau một chút cũng không khó truy kịp đối phương, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại đẩy Tịch Ti Ti xuống nước như vậy.

Lúc này, tất nhiên cứu người là quan trọng. Do đó, Giang Hải Phong lệnh cho lái thuyền chèo thuyền tới, chàng dùng sợi dây thừng buộc thuyền quăng ra cho Tịch Ti Ti chộp lấy.

Sau đó chàng từ từ kéo nàng tới gần mạn thuyền rồi đưa tay kéo nàng lên thuyền. Toàn thân Tịch Ti Ti ướt sũng, do lúc rơi xuống nước, huyết đạo chưa được giải nên nàng phải uống mấy hớp nước. Sau khi lên thuyền thì bất giác nàng ho sặc sụa.

Giang Hải Phong giận run người nhưng đành dậm chân và tự nói:

- Giỏi cho tên nghiệt súc, ta không giết ngươi thì không làm người.

Thế là Giang Hải Phong đành cứu Tịch Ti Ti lên thuyền rồi đưa nàng vào khoang và đóng cửa lại.

Lúc này trên dưới cầu, thậm chí cả hai bên bờ sông có không ít người đến xem náo nhiệt. Thân thủ của ba người vừa rồi khiến mọi người đều kinh hãi, trợn mắt há miệng mà nhìn, rồi tán tụng với nhau không thôi.

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Cô nương có sao không?

Tịch Ti Ti rừng rưng mắt lệ, nàng không ngờ lại bị Tần Đồng làm nhục đến hai lần, mối thù này thật là bất cộng đái thiên.

Nàng gạt lệ và nói:

- Số ta thật là xúi quẩy!

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Thật có lỗi, cô nương có thể lấy y phục của tại hạ mà thay.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói:

- Không cần, dù sao thì cũng sắp đến chỗ ta ở rồi.

Lúc này chiếc thuyền do Tịch Ti Ti thuê cũng cập sát tới thuyền của Giang Hải Phong, tên lái thuyền lớn tiếng gọi:

- Đại tiểu thư, tại hạ không dám dắt ngựa của tiểu thư rồi.

Giang Hải Phong bước ra và nói:

- Ta đến ngay!

Mục quang vừa quét ra thì thấy ngay một con ngựa ô to lớn, Giang Hải Phong bất giác sững người, vì chàng nhận ra con ngựa này. Trước đây, khi Tả Nhân Long cười nó thì chàng có để ý xem qua, bây giờ chỉ thoạt nhìn là chàng nhận ra ngay.

Chàng mở hầu bao lấy tiền trả cho chủ thuyền rồi dắt ngựa qua thuyền bên này.

Sau khi buộc nó cẩn thận ở trước mũi thuyền thì chàng mở cửa khoang bước vào, lúc này Tịch Ti Ti đang hong tóc, y phục vẫn sũng nước.

Chàng hắng giọng rồi nói:

- Cô nương đừng giận nữa, món nợ này tại hạ sẽ đòi cho cô nương.

Tịch Ti Ti thở dài, nàng nói:

- Đại ca, không ngờ chúng ta lại tìm được nhau.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lúc cô nương bị Tả Nhân Long bắt đi, nghe nói cô nương tự thoát đi được phải không? Thời gian qua cô nương ở đâu?

Tịch Ti Ti chau mày, nói:

- Còn phải nói nữa.

Nói đoạn nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho Giang Hải Phong nghe.

Nghe xong Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Giỏi cho tên nghịch đồ đó. Không ngờ hấn lại tệ hại như vậy, thế này thì tại hạ càng không thể tha cho hấn rồi.

Tịch Ti Ti tiếp lời:

- Nếu sớm biết hấn là kẻ thù của đại ca thì muội đã giết hấn từ lúc đầu rồi.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chuyện này sao có thể trách cô nương? Vì tại hạ mà cô nương phải chịu liên lụy quá nhiều.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Nói vậy hiện giờ cô nương đang ở một chỗ với Tả Nhân Long à?

Tịch Ti Ti gật đầu, sắc diện chợt ửng hồng.

Giang Hải Phong hỏi tiếp:

- Đang ở đâu?

Tịch Ti Ti khẽ đáp:

- Tại Yến Tử Khách Điểm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Được, trong vòng hai ngày nữa, tại hạ sẽ đến thăm hai người, bây giờ tại hạ đưa cô nương vào bờ, cô nương mau trở về thay y phục thôi.

Tịch Ti Ti hỏi:

- Thế hiện giờ đại ca đang ở đâu?

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Cô nương biết tại hạ xưa nay phiêu du bất định mà, hôm nay sở dĩ tại hạ đến Tô Châu là vì nghe cô nương bị Tần Đồng lừa, không ngờ lại khéo léo gặp nhau thế này.

Thuyền cập vào bờ, Giang Hải Phong dắt ngựa lên cho nàng và nói:

- Cô nương cho tại hạ gửi lời thăm Tả Nhân Long, tại hạ rất cảm kích hấn đã thu hồi giúp tại hạ hai món bảo vật của sư môn.

Tịch Ti Ti lên ngựa và nói:

- Đại ca đến sớm một chút nhé!

Giang Hải Phong mỉm cười và vẫy tay chào nàng, nói:

- Đường nhiên!

Tịch Ti Ti phi ngựa thẳng một mạch về khách điểm. Tả Nhân Long đã trở về từ sớm rồi, chàng thấy nàng như vậy thì kinh ngạc không ít. Thế là Tịch Ti Ti bèn kể lại toàn bộ sự việc.

Tả Nhân Long nghe xong thì mừng rỡ nói:

- Thế này thì chúng ta khỏi phải tìm hấn rồi, lẽ ra cô nương nên đưa hấn đến một thể.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Tả huynh còn không rõ tính khí của Giang đại ca sao? Con người đó thật quái lạ. Với ai cũng khó mà hợp được.

Ngưng một lát nàng chau mày nói:

- Nhưng hấn nói đến là nhất định đến, chúng ta nhẫn nại chờ mấy ngày là được.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng lòng thầm nghĩ:

- “Nếu Giang Hải Phong có tình thật với Tịch Ti Ti thì ta nên biết điều mà lui thôi. Giao Tịch Ti Ti vào tay hấn thì ta cũng yên tâm. Ta không thể để cho hấn xem thường.”

Nghĩ đoạn chàng giục Tịch Ti Ti đi thay y phục kéo bị cảm lạnh. Tịch Ti Ti đi rồi thì chàng không khỏi có chút cảm giác cô đơn.

Chàng lại nghĩ:

- “Mình cô đơn một mình, quanh năm phiêu bạt giang hồ tựa như một con ngựa hoang. Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì không nói, bây giờ Tịch Ti Ti này vốn cũng tâm đầu ý hợp với mình, xem ra có thể thệ hải minh sơn, nhưng lại có một đoạn cảm tình của Giang Hải Phong như một gút mắc bên trong, rốt cuộc mình chỉ có một đường là đành rút lui mà thôi.”

Nghĩ đoạn chàng buột miệng thở dài một hơi rồi bắt đầu cảm thấy thương cảm, đây là điều chưa từng có với chàng trong nhiều năm qua.

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sự xuất hiện của Giang Hải Phong không thể phủ nhận là không đem đến sự lo lắng cho nàng trên phương diện tình cảm. Suốt đêm nàng nằm yên trên giường mà suy nghĩ thật kỹ. Nàng không thể quên cá tính cương trực hào hùng cũng như hình ảnh khôi ngô tuấn tú của Giang Hải Phong, nhưng chẳng hiểu thế nào, nàng lại có cảm giác là Giang Hải Phong không thể thuộc về mình.

Dường như khí khái của chàng đã nói rõ điều đó, nàng chỉ có thể là bằng hữu của chàng, bất kỳ người nào cũng không thể thuộc về chàng. Và chàng cũng không thuộc về bất cứ người nào.

Nàng băn khoăn trần trọc không biết đã bao nhiêu lâu, bỗng nhiên nàng nghĩ đến Tả Nhân Long, người này không hổ là một quân tử giàu lòng hiệp nghĩa, chính trực, hào sảng, ánh tuấn và khả ái. Nếu mình được kết phu thê với chàng thì không có gì tuyệt bằng.

Nàng miên man suy nghĩ mãi cho đến gần sáng mới chớp mắt thiếp đi. Đột nhiên có một loạt tiếng gõ cửa làm cho Tịch Ti Ti kinh tỉnh. Nàng vội bật dậy, khoác áo ngoài vào và ra mở cửa, chỉ thấy Tả Nhân Long mặt mày xanh nhợt, chàng nói:

- Không xong rồi. Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh đã mất rồi. Tại hạ tìm khắp nơi mà không thấy, chẳng hay cô nương có cất trong phòng mình không?

Tịch Ti Ti kinh hoảng, nàng nói:

- Không có, muội không hề động đến nó.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Vậy thì nhất định là tên cẩu tặc Tần Đồng trộm đi rồi.

Nói đến đây thì hai người qua phòng của Tả Nhân Long, Tịch Ti Ti ra sức lục tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy gì. Bất chợt, Tả Nhân Long ngược nhìn lên cửa sổ, đây là một cửa sổ nhỏ, cách mặt đất ba trượng có dư. Sắc diện Tả Nhân Long lộ vẻ kinh dị, chàng tung người lên, khẽ đưa tay sờ vào thành cửa sổ rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Chàng nói:

- Không ngờ hắn có trình độ khinh công như thế.

Tịch Ti Ti biến sắc, nàng hỏi:

- Lẽ nào hắn có thể chui qua chỗ đó mà vào?

Tả Nhân Long chau mày mà không nói gì, trong lòng chàng cũng cảm thấy bồn chồn, vì nếu là Tần Đồng thì đương nhiên hắn có thể lấy mạng mình dễ như trở bàn tay.

Lòng đang cảm thấy kỳ quái thì thấy tiểu nhị đưa vào một phong thư, hắn nói:

- Vừa rồi có một vị tướng công bảo tiểu nhân trao phong thư này cho nhị vị.

Nói đoạn hắn trao thư rồi lập tức lui ra ngoài.

Tả Nhân Long nhận thư, chàng thấy trên đề:

Tả - Tịch nhị thế hữu thân kính.

Tịch Ti Ti buột miệng “à” một tiếng rồi nói:

- Hay là thư của Giang đại ca?

Tả Nhân Long vội mở ra xem thì thấy cuối thư có ký ba chữ Giang Hải Phong, chàng gật đầu, nói:

- Quả nhiên là hắn!

Chàng xem kỹ nội dung thì thấy viết thế này:

“Đa tạ huynh đã bảo quản Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh, tiểu đệ đã tự lấy đi, xin chớ lo lắng.

Tả huynh tuấn tú, Tịch muội nhu mỳ, tài tử giai nhân thật là cử thế vô song, Giang mỗ vô cùng ngưỡng mộ.

Mong rằng từ hôm nay hai người có thể bỏ qua thành kiến, kết nên giai ngẫu, thật là một giai thoại của võ lâm. Ngày Thiên Sơn trưng đèn kết hoa, có thể Giang mỗ sẽ thân chinh đến chúc mừng. Xin tạm biệt tại đây!”

Xem xong thì sắc diện của Tịch Ti Ti đỏ như lửa, nàng cúi đầu không nói, vì vậy mà chẳng biết nàng đang vui hay đang buồn?

Tả Nhân Long ngăn người một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Giải cho Giang Hải Phong gian ngoan.

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên nói:

- Còn mắng người ta nữa à?

Song mục Tả Nhân Long sáng rực, chàng vui mừng nói:

- Nói vậy là cô nương đã...

Tịch Ti Ti quay mặt qua chỗ khác và nói:

- Chẳng phải muội đã sớm biểu thị... đời này kiếp này, ngoài Tả huynh ra...

Tuy nàng nói không hết câu nhưng Tả Nhân Long đã hiểu, chàng nắm lấy tay nàng và nói:

- Chúng ta nên cảm tạ Giang Hải Phong mới phải, theo tại hạ thì chúng ta nên giúp hắn một tay để thu phục Tần Đồng.

Tịch Ti Ti nguýt chàng một cái và nói:

- Lúc này mà còn tại hạ, cô nương gì nữa? Chẳng khách sáo lắm sao?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Được! Tại... à, ta nghe theo nàng vậy.

- o O o -

Hết tập 8